

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Ako sa rozhodujeme

Ako nám neočakávané objavy neurovedy
pomáhajú robiť lepšie rozhodnutia

JONAH LEHRER

AKTUELL

Jonah Lehrer
Ako sa rozhodujeme

Ako sa rozhodujeme

Ako nám neočakávané objavy neurovedy
pomáhajú robiť lepšie rozhodnutia

JONAH LEHRER

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Jonah Lehrer: Ako sa rozhodujeme

Z anglického originálu How We Decide, ktorý vydalo vydavateľstvo Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company, 215 Park Avenue South, New York, USA.

Copyright © Jonah Lehrer 2009

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2022

Cover picture © iStock by Getty Images

Redakčne upravila: Adriana Oravcová
Korigoval: Albert Lučanský
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2022

ISBN 978-80-89873-42-5

Mojim súrodencom Eli, Rachel a Leahovi

OBSAH

Úvod.....	9
1. Rozohrávač v kapse.....	17
2. Predpovede dopamínu.....	43
3. Oklamání pocitom	71
4. Možnosti rozumu	107
5. Myšlienky, čo dusia	145
6. Mravná myseľ	179
7. Polemiky mozgu.....	207
8. Pokerové rozhodnutia.....	231
Záver	263
Podakovanie.....	271
Literatúra	275
Poznámky.....	291

Kto vie, čo chce robiť? Kto vie, čo chce ktokoľvek z nás robiť? Ako si niečím takým môžeme byť istí? Nerozhodujú o tom chemické procesy prebiehajúce v mozgu, signály, ktoré v ňom pobejú sem a tam, elektrická energia v mozgovej kôre? Ako vôbec môžeme vedieť, či to, čo robíme, je naozaj to, čo chceme robiť, a nie iba nejaký nervový impulz v našej hlave? Niekde v bezvýznamnom kúte jednej z mozgových hemisfér dôjde k nepatrnej aktivite, a náhle chcem ísť do Montany alebo do Montany ísť nechcem.

— DON DELILLO, *Biely šum*

ÚVOD

Pilotoval som Boeing 737 a práve som sa chystal pristáť na Medzinárodnom letisku Narita v Tokiu, keď začal horieť ľavý motor. Boli sme vo výške približne dvetisíc metrov, bolo už vidieť pristávaciu dráhu a v diaľke za ňou sa ligotali tokijské mrakodrapy. V priebehu niekoľkých sekúnd sa v kokpíte rozozvučali varovné signály upozorňujúce na rozsiahlu systémovú poruchu. Všade sa rozblíkali červené kontrolky. Snažil som sa zachovať pokoj a sústrediť sa na bežný postup pri požiari motora – prerušil som prívod paliva a vypol prúd v poškodenej časti. Lietadlo sa začalo prudko nakláňať. Večerná obloha sa natočila. Snažil som sa stroj vyrovnáť.

Ale nedarilo sa mi to. Lietadlo bolo neovládateľné. Naklonilo sa na jednu stranu a sotva som ho narovnal, hneď sa začalo nakláňať na druhú. Akoby som zápasil s atmosférou. Zrazu som pocítil nepríjemné chvenie sprevádzajúce pokles vztlaku pod krídlom – leteli sme príliš pomaly. Kovová konštrukcia lietadla začala vydávať príšerné škrípavé zvuky, oceľ sa poddávala fyzikálnym zákonom. Bolo mi jasné, že ak okamžite nezvýšim rýchlosť, riadenie lietadla prevezme gravitácia a my sa zrútime na mesto pod nami.

Nevedel som, čo mám robiť. Keby som zvýšil otáčky fungujúceho motoru, zvýšil by som aj rýchlosť, nabral výšku a získal čas, aby som mohol krúžiť nad pristávacou dráhou aspoň dotedy, kým by som stroj nestabilizoval. Ale vydrží jeden motor takú veľkú záťaž?

Druhou možnosťou bolo začať prudko klesať, čím by lietadlo nabralo rýchlosť – pokúsiť sa o riadený pád, skôr než dôjde k tomu

skutočnému. Prudkým pádom by sa mi mohlo podariť zvýšiť vztlak a dostať riadenie lietadla pod kontrolu. Keby mi to však nevyšlo, rútil by som sa v ústrety katastrofe. Dostal by som sa do niečoho, čomu piloti hovoria špirála smrti. Gravitačná sila by rozmetala lietadlo na kusy ešte skôr, než by dopadlo na zem.

Zmocnila sa ma desivá nerozhodnosť. Bol som nervózny, pot mi stekal po čele do očí. Ruky sa mi triasli od strachu. Cítil som, ako mi v spánkoch búši krv. Snažil som sa premýšľať, ale na nejaké dlhé rozvažovanie nebol čas. Vztlak sústavne klesal. Ak sa rýchlo nerozhodnem, spadneme z oblohy ako zhnitá hruška.

A tak som sa rozhodol: Zachránim lietadlo tým, že s ním zamierim k zemi. Zatlačil som barany dopredu a modlil sa. Rýchlosť šla okamžite hore. To bolo dobré, ibaže stroj padal rovno na predmestie Tokia. Vyššia rýchlosť s postupne klesajúcou výškou mi však umožnili dostať lietadlo aspoň čiastočne pod kontrolu – prvý raz od chvíle, čo z ľavého motora vyšľahli plamene, som dokázal udržať lietadlo v stabilnom kurze. Ďalej som s ním padal, ale aspoň som sa už nekolísal z jednej strany na druhú. Počkal som, kým sme neklesli pod šesťsto metrov, a potom som pritiahol barany späť k sebe a pridal otáčky. Bol to veľmi drastický manéver, ale lietadlo som narovnal a klesal s ním na pristávaciu dráhu. Vysunul som podvozok a sústredil sa na to, aby som udržal kurz lietadla na ranvej, ktorého svetlá som mal priamo v strede čelného skla. Druhý pilot mi hlásil výšku: „Tridsať metrov! Pätnásť metrov! Päť metrov!“ Tesne predtým, ako sme dosadli, som ešte naposledy narovnal lietadlo a čakal na tvrdý, ale upokojujúci dotyk so zemou. Nebolo to hladké pristátie – musel som dupnúť na brzdy a balansovať s lietadlom vo veľkej rýchlosti –, ale dosadli sme bezpečne.

Pixely som si uvedomil, až keď lietadlo stálo prirazené k letiskovej bráne. Nepozeral som sa cez okno kokpitu, ale na panoramatickú televíznu obrazovku. Krajina pod padajúcim lietadlom bola v skutočnosti len ilúzia vytvorená dokonalými satelitnými zábermi. A hoci sa mi ruky stále triasli, nikomu nič nehrozilo. V kabíne lietadla nesedeli žiadni cestujúci. Môj Boeing 737 a jeho let boli len virtuálnou realitou, ktorú vytvoril letecký simulátor CAE

Tropos 5000 za šesťnásť miliónov dolárov umiestnený v jednom priestornom hangári neďaleko Montrealu. Oheň, ktorý zachvátil motor, sa objavil potom, čo môj letecký inštruktor stisol príslušné tlačidlo. (A potom mi ešte skomplikoval život pridaním silného bočného vetra.) Celý let však pôsobil nadovšetko vierohodne. Keď som pristál, žilami sa mi prehánal adrenalin. A časť môjho mozgu stále verila, že nechýbalo veľa, a bol by som sa zrútil na Tokio.

Výhodou leteckého simulátora je, že môžete dodatočne preskúmať svoje rozhodnutia. Bolo správne, že som pokračoval v klesaní? Alebo som sa mal radšej pokúsiť znova nabrať potrebnú výšku? Bolo by potom pristátie plynulejšie a menej riskantnejšie? Chcel som to vedieť, a tak som požiadal inštruktora, či by som si nemohol let s rovnakým scenárom zopakovať a pokúsiť sa znovu pristáť bez jedného motora. Stisol zopár tlačidiel, a skôr než sa mi pulz stihol vrátiť do normálu, sedemstotridsaťsedmička opäť ožila. Hlas z riadiacej veže mi cez vysielачku oznámil, že môžem vzlietnuť. Zvýšil som rýchlosť a uháňal po asfaltovej dráhe. Krajina vôkol mňa sa mi mihala pred očami čoraz rýchlejšie, až aerodynamické vlastnosti lietadla premohli gravitáciu a ja som sa náhle ocitol v tichu večernej modrej oblohy.

Vystúpili sme do výšky tritisíc metrov. Kochal som sa upokojujúcim pohľadom na Tokijský záliv, keď mi riadiaca veža oznámila, že sa mám pripraviť na pristátie. Scenár sa opakoval ako scéna z hororového filmu, ktorý ste už videli. V diaľke bolo vidieť tie isté mrakodrapy a lietadlo letelo tou istou nízkou oblačnosťou ako pred chvíľou. A ja som ho smeroval k ranveju ponad tie isté predmestia. Zostúpil som na dvetisíc sedemsto metrov, potom na dvetisíc štyristo, a napokon na dvetisíc. A vtedy to prišlo. Z ľavého motora vyšľahli plamene. Znova som sa všemožne snažil udržať lietadlo rovno. Znova sa stroj začal nebezpečne chvieť vplyvom nízkeho vztľaku. Tentoraz som sa však rozhodol zdvihnúť ho hore. Zvýšil som rýchlosť, zamieril k oblakom a pozorne sledoval údaje na prístrojoch ukazujúcich stav druhého motora. Čoskoro bolo jasné, že sa mi lietadlo zdvihnúť nepodarí. Jeden motor na to jednoducho nestačil. V tej chvíli sa už otriasalo celé lietadlo. Počul

som príšerné zvuky, ktoré vydávali krídla neschopné udržať lietadlo v lete, a kokpitom sa niesol dunivý hukot. Lietadlo sa natočilo doľava a začalo prudko klesať. Ženský hlas mi pokojným tónom oznámil blížiacu sa katastrofu, o ktorej som v tej chvíli už vedel aj sám – rútil som sa rovno k zemi. Posledné, čo som videl, boli svetlá veľkomesta na obzore. Potom som narazil do zeme a panoramatická obrazovka zhasla.

To, či dostanem lietadlo na zem v jednom kuse, alebo zahyniem v jeho troskách pri prudkom náraze na zem, nakoniec záviselo od jediného rozhodnutia, ktoré som urobil v tom stresujúcom okamihu po vzbĺknutí motora. Všetko sa to zbehlo tak rýchlo! Nemohol som sa ubrániť myšlienkam na to, koľko ľudských životov by bolo v ohrození, keby išlo o skutočný let. Jedno rozhodnutie viedlo k bezpečnému pristátiu, druhé malo za následok fatálny pád.

Táto kniha sa zaoberá tým, ako sa rozhodujeme. Tým, čo sa odohrávalo v mojom mozgu po tom, čo motor zachvátili plamene. Na základe čoho si ľudský mozog – ten najzložitejší známy objekt vo vesmíre – volí, čo robiť. Píše sa v nej aj o pilotoch dopravných lietadiel, rozohrávačoch NFL, hráčoch pokeru, profesionálnych investoroch, sériových vrahoch a o ich každodenných rozhodnutiach. Z hľadiska mozgu je medzi dobrým a zlým rozhodnutím, medzi rozhodnutím klesať alebo stúpať, len tenká neostrá čiara. Táto kniha je práve o nej.

Ľudia premýšľajú o tom, ako k rozhodovaniu dochádza, už od chvíle, keď museli urobiť prvé rozhodnutie. Celé stáročia bádatelia vymýšľali zložité teórie o mechanizme rozhodovania založené na pozorovaní ľudského správania. Keďže mozog bol pre nich nedostupný – bol iba niečo ako záhadná čierna skrinka –, museli sa spoliehať len na experimentálne neoveriteľné predpoklady o tom, čo sa skutočne deje v našej hlave.

Už od čias starovekých Grékov sa tieto predpoklady krútili okolo jedinej témy – ľudia sú racionálne bytosti. Predpokladá sa, že pri rozhodovaní priebežne analyzujeme možné alternatívy a starostlivo zvažujeme všetky klady a zápory. Inými slovami, sme

rozvážne, logicky uvažujúce bytosti. Táto jednoduchá myšlienka je obsiahnutá nielen v Platónovej filozofii, ale aj vo filozofii Descartovej, je na nej postavená moderná ekonomika a celé desaťročia bola hnacou silou výskumu v oblasti kognitívnej vedy. Časom sa naša racionalita stala definíciou človeka. Jednoducho povedané, racionalita z nás robí ľudí.

Predpoklad o racionálnom ľudskom správaní má len jeden háčik – je chybný. S tým, ako mozog funguje, nemá nič spoločné. Vezmime si napríklad moje rozhodnutia v kokpíte. Urobil som ich v kritickom okamihu, boli pudovou reakciou na veľmi náročnú situáciu. Na starostlivé zvažovanie a voľbu najlepšej možnosti ani na skúmanie aerodynamiky horiaceho motora nebol čas. Cestu k záchrane som nemohol nájsť žiadnou logickou úvahou.

Tak ako som potom dospel k svojmu rozhodnutiu? Ktoré faktory ovplyvnili moje správanie po tom, čo jeden z motorov začal horieť? Prvý raz v dejinách ľudstva môžu byť podobné otázky zodpovedané. Prenikli sme do povestnej čiernej skrinky – dokážeme nahliadnuť do ľudského mozgu a sledovať jeho myšlienkové procesy. A ukazuje sa, že nie sme ani zďaleka také racionálne bytosti, za aké sa bežne považujeme. Naša myseľ sa skladá z chaotickej spleti rôznych oblastí a mnohé z nich súvisia s našimi pocitmi. Vždy, keď robíme nejaké rozhodnutie, mozog nám zaplavia emócie, a ten koná pod ich nevysvetliteľným vplyvom. Tieto emocionálne impulzy tajne ovplyvňujú náš úsudok dokonca aj v situáciách, keď sa človek snaží byť rozumný a ovládať sa. Keď som sedel v kokpíte a zúfalo sa snažil prísť na to, ako si zachrániť život – a zároveň zachrániť životy tisícov Japoncov žijúcich na predmestí Tokia – tieto emócie vyvolali mentálnu aktivitu, ktorá zmobilizovala moje sily a pomohla mi bezpečne pristáť.

To však neznamená, že náš mozog je nejakým spôsobom naprogramovaný robiť správne rozhodnutia. Intuícia, napriek tvrdeniam v mnohých príručkách osobného rozvoja, nie je žiadny zázračný všeliak. Naše pocity nás občas zvedú na scestie a prinútiť nás robí ľahko predvídateľné chyby. Nie nadarmo má ľudský mozog takú veľkú mozgovú kôru.

Pravda je taká, že správne rozhodovanie vyžaduje využívanie oboch stránok našej mysle. Príliš dlho sme sa pozerali na ľudskú povahu bipolárne – buď sa správame racionálne, alebo iracionálne. Buď sa riadime štatistikami, alebo veríme vlastným inštinktom. Apolónska logika verzus dionýzovské emócie, id proti egu, mozog plaza proti čelnému laloku.

Takéto delenia sú nielen nesprávne, ale navyše aj deštruktívne. Problematika rozhodovania nemá žiadne univerzálne riešenie. Náš skutočný svet je na to jednoducho priveľmi zložitý. Následkom toho nás prirodzený výber vybavil mozgom, ktorý je nadšeným pluralistom. Niekedy potrebujeme zväžiť všetky možnosti a starostlivo ich zanalyzovať. A niekedy musíme počúvať, čo nám hovoria naše pocity. Tajomstvo spočíva v tom, že vieme, kedy máme určitý spôsob rozhodovania použiť. Vždy musíme zväžiť, ako budeme premýšľať.

A presne to sa leteckí piloti učia na simulátoroch. Môžu na nich zažiť najrôznejšie scenáre – požiar motora nad Tokiom alebo snehovú búrku v Topeke –, pri ktorých sa naučia, na aký mód uvažovania sa môžu spoľahnúť v danej situácii. „V žiadnom prípade nechceme, aby piloti reagovali automaticky, bez premýšľania,“ hovorí Jeff Roberts, vedúci výcvikového programu pre civilných letcov v CAE, najväčšom výrobcovi leteckých simulátorov. „Piloti nie sú roboti. Našťastie. Chceme však, aby sa pri rozhodovaní spoliehali na vlastný úsudok preverený časom. Vždy musíte premýšľať, ale občas vám v tom intuícia môže pomôcť. Dobrý pilot vie, ako má používať hlavu.“¹

Na prvý pohľad to môže vyzerať trochu zvláštne – skúmať proces rozhodovania z výhodného postavenia mozgu a jeho vnútorného fungovania. Nie sme zvyknutí vyhodnocovať naše možnosti na základe konkurenčného boja medzi jednotlivými oblasťami mozgu či intenzity pohybov neurónov. Táto nová technika, ktorou skúmame samých seba tým, že sa snažíme pochopiť ľudské správanie zvnútra, však odhaľuje mnoho prekvapivých faktov. V tejto knihe sa dozviete, ako tisíc štyristo gramov živej hmoty v našej lebke určuje každé naše rozhodnutie, od tých najtriviálnejších, aké robíme pri

nákupe v samoobsluže, až po tie najťažšie morálne dilemy. Našu myseľ obostierajú mnohé mýty – jedným z nich je i zdanie absolútnej racionality –, ale v skutočnosti je to len biologický stroj so všetkými obmedzeniami a nedokonalosťami, aké stroje mávajú. Vedieť, ako tento stroj funguje, je užitočné, pretože potom vieme, ako ho využiť čo najlepšie.

Mozog však neexistuje vo vákuu; všetky jeho rozhodnutia sa uskutočňujú v kontexte nášho reálneho sveta. Herbert Simon, psychológ a nositeľ Nobelovej ceny za ekonomické vedy, prirovnal ľudskú myseľ k nožničkám. Jednu čepeľ predstavuje podľa neho sám mozog, zatiaľ čo druhú špecifické prostredie, v ktorom pracuje.

Ak chceme pochopiť funkciu nožníc, musíme sledovať súčasne obe čepele. Preto opustíme laboratórium a vydáme sa do skutočného sveta, kde môžeme pozorovať tieto nožnice priamo pri práci. Ukážem vám, ako fluktuácie niekoľkých dopamínových neurónov zachránili bojovú loď počas vojny v Perzskom zálive a ako horúčkovitá aktivita jednej mozgovej oblasti viedla k pretrvávajúcej kríze na realitnom trhu. Dozviete sa, ako hasiči zvládajú nebezpečné požiare, a navštívite turnaje Svetovej série v pokeri. Zoznámite sa s vedcami, ktorí pomocou zobrazovacích technológií skúmajú procesy v mozgu, aby pochopili, podľa čoho sa ľudia rozhodujú pri investovaní či voľbe politických kandidátov. Pozrieme sa, ako niektorí ľudia využívajú tieto nové poznatky na to, aby vylepšili svoju televíznu šou, vyhrali viac futbalových zápasov, zlepšili zdravotnícku starostlivosť a zvýšili výkonnosť a efektivitu vojenskej rozvedky. Cieľom tejto knihy je priniesť odpovede na dve zásadné otázky, ktoré si kladú úplne všetci – od vrcholových manažérov až po univerzitných profesorov filozofie, od ekonómov až po pilotov leteckých spoločností: Ako naša myseľ dospieva k rozhodnutiam a čo môžeme urobiť, aby sa rozhodovala lepšie.

1.

ROZOHRÁVAČ V KAPSE

Do konca finálového zápasu Super Bowl 2002 zostáva jedna minúta a dvadsaťjeden sekúnd. Stav je nerozhodný. New England Patriots majú loptu na sedemnásťyardovej čiare na vlastnej polovici ihriska. Hrajú proti tímu St. Louis Rams, ktorí sú jasnými favoritmi. Nemajú už žiadny oddychový čas. Všetci predpokladajú, že Patrioti si po zvyšok hracieho času podržia loptu na svojej strane a zápas bude pokračovať predĺžením. Koniec koncov, je to rozumná taktika. „Nemali by riskovať, že prídu o loptu,“ hovorí John Madden, jeden z prítomných televíznych komentátorov. „Mali by to dotiahnuť bez ujmy k predĺženiu.“

Nikto nečakal, že zápas bude taký vyrovnaný. Stávkový kurz bol jeden k štrnástim v prospech Baranov, rozdiel medzi mužstvami hrajúcimi Super Bowl nebol ešte nikdy taký výrazný. Produktívny útok Baranov, ktorý reportéri opisovali ako „najúžasnejšiu šou na trávniku“, viedol ligu v osemnástich rôznych kategóriách a zavŕšil sezónu na čele tabuľky s vynikajúcim skóre 503 : 273. Ich quarterback Kurt Warner získal titul najúžitečnejšieho hráča NFL a útočníka Marshalla Faulka ocenili titulom najútočnejšieho hráča sezóny. Zato Patriotov celý rok prenasledovali zranenia, prišli o svojho hviezdneho quarterbacka Drewa Bledsoea aj o najlepšieho wide receivera Terryho Glenna. Všetci očakávali ich tvrdú porážku.

Ale teraz, keď zostáva zhruba minúta do konca hry, Tom Brady – náhradný quarterback Patriotov – má šancu zmeniť nerozhodný stav a vyhrať zápas. Za postrannou čiarou sa dohovára s hlavným

trénerom Patriotov Billom Belichickom a útočným stratégom Charliem Weisom. „Bola to desaťsekundová porada,“ spomína neskôr Weis.¹ „Povedali sme si, že skúsime vyraziť dopredu, a keby sa to nepodarilo, budeme hrať na predĺženie.“ Obaja tréneri boli presvedčení, že mladučký quarterback neurobí chybu.

Brady beží späť k spoluhráčom. Aj cez helmu je vidieť, že sa seba vedome usmieva. Na štadióne je sedemdesiatisíc divákov a väčšina z nich fandi Baranom, ale Brady akoby si to vôbec neuvedomoval. Po bleskovej porade si hráči Patriotov vzájomne plesnú dlaňami na povzbudenie a zaujmú svoje miesta v základnom postavení.

Tom Brady by na ihrisku vlastne vôbec nemal byť. Draftovali ho v roku 2000 ako stodeväťdesiateho deviateho hráča. Výsledky na Michigánskej univerzite ho síce kvalifikovali na profesionálnu dráhu, väčšina hľadačov talentov si však myslela, že na hru so skutočnými profíkmi nemá dosť robustnú postavu. V časopise *Pro Football Weekly* ohodnotili Bradyho nelichotivými slovami: „Chatrná postava. Má vyziabnuté chudé telo. Sezónu '99 zakončil s váhou 88 kilogramov, a hoci dnes má 97 kíľ, vyzerá stále ako tyčka. Nemá dostatočné telesné proporcie ani fyzickú silu. Skolíť ho k zemi je až priveľmi jednoduché.“ O jeho pozitívnej vlastnosti – rozhodovaní – padlo v správe len pár slov.

Belichick bol jedným z mála trénerov, ktorí dokázali oceniť Bradyho potenciál. „Nevníмали sme Toma ako náhradného quarterbacka,“ uviedol neskôr. „Videli sme, že vždy, keď sa v zápase s ťažkým súperom ocitol v neľahkej kľúčovej situácii, počínal si zakaždým skvele, či už v priebehu hry, alebo pri jej plánovaní.“² Inými slovami, Brady nikdy nepanikáril. Nedal sa vyviest' z miery ani pod tlakom. Keď nastal správny čas, vždy dokázal nájsť voľného útočníka.

Všetka pozornosť sa teraz sústredí na Bradyho pripraveného rozohrať. Jeho schopnosť správne sa rozhodnúť bude už onedlho podrobená ťažkej skúške. Kričí pokyny na tight enda, vzápätí na oboch postranných útočníkov (wide receiverov). Center berie loptu a hádže ju Bradymu. Brady ustúpi od lajny a okamžite vidí, že Barani sa uchýlili k tesnej zónovej obrane. Vedia, že Patrioti

sa pokúsia o ofenzívny únik, a tak obrancovia strážia útočníkov, aby zachytili prihrávku rozohrávača. Bradyho primárny cieľ je blokovaný, hľadá druhého útočníka, ale ani ten nie je voľný. Vyhne sa súperovmu obrancovi, ktorý sa po ňom naťahuje, vybehne dopredu a prihrá nakrátko svojmu tretiemu cieľu, fullbackovi J. R. Redmondovi. Patrioti získavajú päť yardov.

Ďalšie dve hry prebiehajú podľa rovnakého scenára. Brady dešifruje obrannú stratégiu Baranov a zakričí na svojich spoluhráčov sériu kódovaných povelov. „Biela dvadsať! Mike deväťdesiatšesť! Omaha, vpred!“ Tieto povely napovedajú blokárom útočiaceho mužstva, ktorých súperových obrancov majú pokryť, a zároveň slúžia ako navigácia pre oboch postranných útočníkov, keďže ich prienik ku koncovej zóne závisí od aktuálneho postavenia súperovej obrany. Po vhození lopty do hry má Brady len pár sekúnd, aby sa rozhodol. Zisťuje, kde má útočníkov, v rýchlosti vyhodnotí možnosti a nakoniec zvolí tú najbezpečnejšiu – krátku prihrávku k postrannej čiare. Nikdy neprihrá tam, kde by mohli prísť o loptu. Využíva priestor, ktorý mu poskytuje obrana. Patrioti získavajú ďalších pár yardov, ale čas sa rýchlo kráti.

Bradyho tím je teraz štyridsaťjeden yardov od vlastnej brány, do konca zápasu zostáva dvadsaťdeväť sekúnd. Vie, že má už iba dva, možno tri pokusy. Musí dostať loptu ešte aspoň o tridsať yardov ďalej, do vzdialenosti, odkiaľ by Patrioti mohli kopať loptu na súperovu bránku. Komentátori už rozoberajú možné stratégie v predĺžení, ale Patrioti sa nevzdávajú, stále si myslia, že môžu skórovať. Brady zaujíma pozíciu niekoľko yardov za lajnou a pohľadom skenuje súperovu obranu. Vidí, že krajní obrancovia sa posunuli bližšie k čiare. Brady zakričí na centra, ten mu posiela loptu, Brady ju chytá a vidí, že sa k nemu rútia len traja súperovi obrancovia. Ten štvrtý sa snaží blokovať prihrávku na krátku vzdialenosť. Brady pozrie vpravo. Postranný útočník je obsadený. Pozrie vľavo. Ani tam nemá nikoho voľného. Upriami pozornosť na stred ihriska a vidí, že Troy Brown, ďalší wide receiver Patriotov, mieri do nekrytej zóny, do medzery medzi krajných obrancov. Brady sleduje, ako im Troy uniká a hodí mu štrnásťyardovú prihrávku.